
REIXES ENLLÀ

BUTLLETÍ DEL SECRETARIAT DIOCESÀ DE PASTORAL PENITENCIÀRIA DE BARCELONA

NÚM. 12

Passeig Fabra i Puig 260 2n 2a
Telèfon: 93 349 98 15 (dl i dv de 16 a 19 h; dx de 11 a 13 h)
08016 Barcelona

NOVEMBRE-DESEMBRE 1998

Dipòsit Legal B-12460-1995, edita SEPAP

E-mail: edi@eic.ictnet.es

<http://www.ictnet.es/+gfanas/sepap/sepap.htm>

EDITORIAL

“UN INFANT QUE NO TENIA RES”

Una vegada hi havia un nen que tenia de tot, però ben aviat s'adonà que no era res. Estava convençut que li havien fet trampa i que viure no vol dir tenir de tot, sinó aprendre cada dia a compartir.

Una vegada hi havia un nen que no tenia res, però el Pare-Déu no li havia fet trampa, doncs l'ensenyà a estimar com Déu mateix estima a cadascun dels éssers humans.

El nen que no tenia res es deia Jesús. Va néixer sense casa i sense publicitat, en el desemparo d'una cova, ajagut en una menjadora i ben embolicat amb els bolquers, com un dels pobres del món, mostrant la cosa més bella i més ferma: el que és estimar sense posseir.

Va néixer a Betlem i els únics que són capaços d'entendre i viure aquell esdeveniment tan desconcertant en les entranyes de la història de la humanitat són aquells pastors que vivien al ras, sense més horitzó que el cel estelat.

Tots se l'imaginaven com un rei fort i poderós. Descendent del rei David. I fou un Rei dins un estable.

S'esperava un Déu diferent, un Déu gran, poderós i majestuós. I fou un nen. Sols un nen. Un nen que plorava, un “trosset de carn” amb rostre humà.

És ben curiosa aquesta nostra intel·ligència que no deixa a Déu ésser Déu! Una intel·ligència que l'empresona en els nostres esquemes mentals.

Nadal ens sorprèn amb la lògica d'un nadó embolcallat i ajagut en una menjadora. Per entrar en aquesta lògica, acosta't al pessebre. Torna a ésser l'infant que tu ets.

Nadal no l'aturen els murs ni les reixes; sí les nostres mentides, hipocresies, autosuficiències, odis, venjances, insolidaritats... però

siguem el que siguem, tot en nosaltres pot sempre tornar a començar si deixo un raconet del meu calabós, perquè Ell pugui néixer dins meu.

Gràcies per aquest regal de cada any i de cada dia!

Andreu Oliveras i Torrents

EXPERIENCIÈS

**“ENFERMERÍA DE LA MODELO:
EXPERIENCIA DE UNA VOLUNTARIA”**

Antes que nada me presentaré: me llamo Carmen, estudié enfermería y trabajé como tal durante algún tiempo. Actualmente soy ama de casa. Mi marido es médico y tenemos 4 hijos. Vivimos en la calle Entenza, donde a un lado tenemos la Cárcel Modelo y al otro la parroquia de María Mitjancera de Totes les Gràcies, a la que pertenecemos y en cuya demarcación está incluida la mencionada cárcel. Desde hace ya algunos años soy miembro de la Legión de María, que es una asociación de católicos que tratan de prestar servicio a cada uno de los hombres, que es imagen de Cristo, con el espíritu y solicitud de María. Les explico esto para mostrarles los orígenes de mi inquietud hacia el tema de la pastoral penitenciaria. A nivel de parroquia, la Legión de María realiza los trabajos que le encomienda nuestro párroco. Son trabajos sencillos, de ayuda al prójimo que sufre. Acompañamos especialmente a personas mayores que, bien sea en sus casas, bien en residencias, viven en soledad.

día fijo. Cuando llego los internos están en el patio. Me quedo entonces charlando con ellos hasta que son llamados para volver a sus dependencias del pabellón psiquiátrico. Una vez allí, otra voluntaria y yo, nos sentamos en el comedor, alrededor de una mesa, donde los internos acuden espontáneamente para continuar hablando. A algunos de ellos no les visita nadie, y el hecho de poder hablar con alguien del exterior les hace mucho bien. Se trata de personas muy complejas, con muchos problemas físicos y mentales, muchos de ellos con delitos muy graves. Nuestra misión consiste tan solo en escucharles, sin hacer preguntas ni juicio alguno acerca de su situación. Ellos mismos suelen contarnos de manera espontánea sus muchos problemas e incluso sus mismos delitos. Cuando hablas con ellos, les miras a los ojos, en ocasiones les coges la mano y ellos agradecen mucho estas muestras de cercanía, ya que se sienten estimados y valorados como personas. También jugamos con ellos a diversos juegos de mesa, lo que les sirve para distraerse y olvidarse, al menos durante un rato, de su situación (¡en ocasiones hay que dejarse ganar!).

Hará ya más de un año que el Secretariat Diocesà de Pastoral Penitenciària de Barcelona (SEPAP), que por cierto cumple ahora 10 años de existencia, solicitó a la Legión de María de nuestra parroquia su participación en la pastoral de la Cárcel Modelo. Nos presentamos voluntarias tres personas y, junto con otros veinte voluntarios, hicimos todo un proceso de formación y de seguimiento por parte del Secretariat Diocesà de Pastoral Penitenciaria de Barcelona (SEPAP). Por ser enfermera y ante la falta de voluntarios para la Enfermería de la prisión, me pidieron que acudiera allí, lo que acepté encantada por ser los enfermos mis preferidos. Dentro del ámbito de la enfermería me destinaron a la sección de psiquiatría, por ser ahí donde están las personas más faltas de cariño y abandonadas por sus familias.

Les cuesta entender que les dediquemos este tiempo sin obtener nada a cambio

Si nos piden algún favor, les ayudamos si está en nuestra mano. Ellos valoran mucho este tiempo que pasamos con ellos, y esperan con mucha ilusión nuestra visita semanal, que para nosotros constituye un serio compromiso, aunque les cuesta entender que les dediquemos este tiempo sin obtener nada a cambio. Les explico que soy cristiana y que, como tal, considero que ellos son mis hermanos que sufren. Además, les digo que recibo mucho más de ellos de lo que les doy, pues personalmente me he hecho mucho más sensible a los problemas de los demás. Por otra parte, y esto no se lo digo, este trabajo me enriquece mucho espiritualmente.

Desde hace ya un año acudo una tarde por semana, en

Carme Fernández
Testimoni donat a Santa Maria del Mar

INFORMACIONS

VI JORNADES CATALANES DE PASTORAL PENITENCIÀRIA

Han tingut lloc a Tortosa el passat 28 de novembre sota el tema: “*Jesús, la reinserció i la comunitat*”. Van participar més de 120 voluntaris de tota Catalunya i van ser molt interessant les dues ponències fetes per l’*Amand Calderó* i *Mn. Ramon Prat*, així com el posterior treball en grups
A tots, moltes gràcies i ànim en el treball!!

“DELINQUÈNCIA, PRESÒ I REINSERCIÒ”

Aquest curset que el *SEPAP* ha organitzat amb *Cristianisme i Justícia* -que enguany presentava la novetat de tenir validesa com a crèdit universitari per qui ho desitgés- es valora molt positivament pel alt nombre d’assistents -una mitjana de 34 alumnes en les set sessions del curs- així com la participació i el compromís dels mateixos! Gràcies a tots!

II JORNADAS DE ESTUDIANTES DE DERECHO PENITENCIARIO

Cárcel: un naufragio en la sequía
Facultad de Derecho (Universidad de Barcelona)
17 y 18 de diciembre de 1998
Información: 93 403 57 22

NOU EQUIP DE PUBLICACIONS

Es crea aquest equip de publicacions per tal de continuar fent possible la redacció del “*Reixes Enllà*” i consolidar-lo, així com impulsar altres projectes que estan en camí, com ara la possible aparició d’un tríptic, la informació que es posi a la web del *SEPAP* a Internet...

Inicialment formen l’equip els següents membres del *SEPAP*: *Sílvia Moya*, *Jordi Mañá* i *Édison Fañanás*.

No cal dir que les portes estan obertes per tothom qui vulgui participar, ja sigui formant part de l’equip de publicacions o bé donant-nos algun article o pensament per publicar.

S’admeten tot tipus de propostes i suggeriments!!!

¡Déu-amb-nosaltres! No en la volta celestial, ni més enllà dels infinits móns, ni en el foc violent o la tempestat, ni en l’oblit dels temps passats. ¡Ell, ara, està aquí! Entre el ritme vertiginós dels successos, al torrent tèrbol de les inquietuds de la vida... ¡Déu està amb nosaltres!

BON I SANT NADAL A TOTS!

UN RUEGO A LOS PERIODISTAS

No soy de los que le tengo fobia- en parte porque soy del gremio-, pero les agradecería que piensen un poco en el daño que pueden hacer –seguramente sin desearlo- a algunos delincuentes que están en un proceso humano de cambio. Me refiero a algo muy concreto: la publicación de fotos de archivo para ejemplificar un delito actual, con otro semejante ocurrido hace tiempo. En la cárcel, en donde acompaño a algún preso en su proceso de reinserción, he podido comprobar la angustia que les produce a ellos.....Y puedo asegurar que están cambiando, de verdad.¡Dejen que lo hagan, por favor!

Mª VICTORIA MOLINS

Voluntaria del Secretariado de Pastoral Penitenciaria (SEPAP)

Barcelona

Artículo publicado en la sección de las cartas de los lectores de “*la Vanguardia*” el Sábado 10 de octubre de 1998

“UNA CANÇÓ, UNA PRESÓ... UNA ORACIÓ”

PENSEM-HI

L'altre dia fullejant papers vells, vaig ensopegar amb el cançoner del grup parroquial de joves al qual vaig pertànyer. Vaig recordar músiques, rialles, vaig llegir lletres... Enmig d'aquestes hi vaig trobar una oblidada cançó que per a una trobada havíem compost alguns dels grup essent adolescents. La vaig trobar molt millor ara del que l'havia trobada aleshores. Deia: *“Jo vull saber si és veritat, diu la gent, que ja no sóc igual. M’han vist lluitar, m’han vist guanyar,... però*

obliden el que a mi em fa plorar. Enmig dels companys, voltats d'amics, no em falten trompades, els vull així. Deixem camí fet, però mai acabat, que vosaltres podeu fer encara més gran”

No recordo com van anar sortint aquestes ratlles, però la seva relectura m’ha fet pensar. Us heu fixat en el que diu? No trobeu que és veritat? Que té tota la raó? Jo crec realment que és cert.

Crec (n’estic segur) que tots hem sofert modificacions, renovacions, enfortiments, afebliments, de la fe personal en molts aspectes per tot el que hem viscut en la relació amb els mes “desfavorits”... Ja no som iguals.

Potser sí, que en aquest camí de canvi, se’ns ha vist lluitar, potser si que se’ns ha vist guanyar, potser

encara més sovint se’ns ha vist perdre... però convindreu amb mi que el que no hauríem d’oblidar és el que ens ha fet plorar.

Si oblidem això és que no hi hem lluitat prou. Sovint l’únic que s’hi ha fet és posar-hi aquestes llàgrimes o laments. Vàlids? Sens dubte. Necessaris? Segur... però, hi hem esmerçat tota la nostra capacitat de compromís? De cap manera...

Anys de contacte diari amb la institució penitenciària, i sobretot

amb les persones que han estat privades de llibertat, m’han fet trobar amb la impotència, la injustícia, la intolerància, les dificultats, el conflicte...

però també la joia de compartir instants, il·lusions...

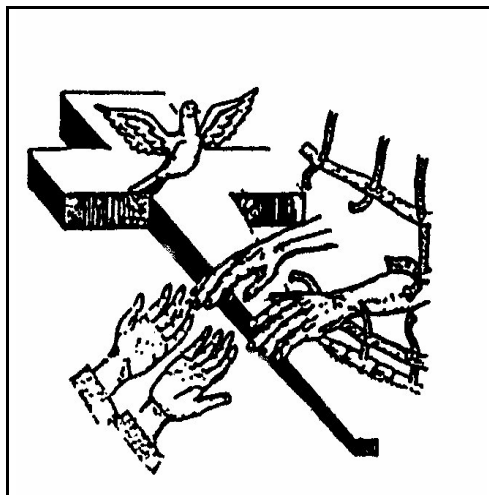
Tot això m’ha fet plorar.

Però tot això... només ho he plorat? M’hi he compromès prou? N’he fet oració?

Més endavant la cançó d’abans, segueix dient *“Malgrat el silenci que ens vas deixar seguim partint el pa que Tu ens vas donar. Cerquem les arrels a la comunitat i gràcies a Tu tirem endavant”* No cal comentar-ho. Només les forces per tirar endavant les trobem a la Comunitat i en Crist. Almenys jo només les hi he sabut trobar aquí.

Jordi Mañá

jordman@infomail.es

Però tot això... només ho he plorat? M’hi he compromès prou? N’he fet oració?
